

Debreceni Ítéltábla
Mf.I.50.058/2022/10.

A Debreceni Ítéltábla a dr. Balogh Áron Péter (cím1) ügyvéd által képviselt Felperes (cím2) felperesnek – a jogtanácsos 1 és jogtanácsos 2 kamarai jogtanácsosok által képviselt Alperes (cím3) alperes ellen elmaradt illetmény megfizetése és egyéb követelések iránt indított perében a Debreceni Törvényszék 11.M.70.001/2021/51. számú ítélete ellen az alperes részéről 55. sorszám és Mf.I.50.058/2022/5. és 9. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 100 000 (egyszázezer) forint másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy a feljegyzett 139 400 (százharminckilencezer-négyszáz) forint fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás lényege szerint a felperes 2020. március 10. napjától 2021. február 28. napjáig állt közfoglalkoztatási jogviszonyban az alperesnél, dokumentációs munkatárs munkakörben. Közfoglalkoztatási munkabérét 106 555 forintban határozták meg.

[2] A 2020. március 10. napján átadott munkaköri leírás 1. pontjának 9. alpontja szerint a felperes munkaideje napi 8 óra, heti 40 óra, a munkavégzés helye a Alperes

(szervezeti egység), utasítási jogkörrel felette az igazgató rendelkezett. A munkaköri leírás III. pontja szerint munkaköri feladatához tartozott a latin nyelvű iratok fordítása, az iratokhoz segédletek készítése, ellenőrzése, digitalizálás előkészítése; levéltári anyaghoz kapcsolódó archiválási és közzétételt előkészítő feladatok ellátása; feldolgozást segítő előkészítés (jelzettelés, számozás, palliumozás, kapcsok eltávolítása, szükség szerinti ellenőrző rendezés), és az eközben nyert információk rögzítése jegyzékekben, segédletekben, adatbázisokban levéltáros ellenőrzése mellett; továbbá köteles ellátni minden olyan feladatot, mellyel munkahelyi vezetője, munkáltatója megbízza, utasítja, kivéve, ha az jogszabályba ütközik, vagy életet, egészséget, testi épséget közvetlenül vagy súlyosan veszélyeztet.

[3] A felperes az ELTE Bölcsészettudományi Karán szerzett történelem, régészet alapszakos bölcsész diplomával, történelem mesterképzési szakon szerzett diplomával, továbbá angol és latin nyelvekből középszintű, komplex típusú nyelvvizsgával rendelkezik.

[4] A felperessel azonos időszakban az alperesnél közfoglalkoztatottként végzett munkát (munkavállaló 1), (munkavállaló 2) (munkavállaló 3) és (munkavállaló 4). A közfoglalkoztatottként munkát végzők az elvégzett munkát heti munkajelentésben rögzítették, a heti munkajelentésben rögzített munkafeladatok elvégzését dr. tanú2 igazgató-helyettes igazolta.

[5] A munkajelentés szerint a felperes ténylegesen az 1700-as évektől kezdődően családi iratokat, Szatmár vármegyei nemességi iratokat rendezett, latin nyelvű fordítási tevékenységet végzett, iratismertetést készített, kutatási tevékenységet végzett, regesztát készített, továbbá adatot gyűjtött vármegyei jegyzőkönyvekből, illetve iratrendezési tevékenységet végzett (helység)on.

[6] A felperes ezen feladatokon túlmenően tanú1 igazgató kérésére az igazgató által készített tanulmányhoz fordítási feladatot látott el, iratismertetőt készített a levéltár honlapjára és kutatási tevékenységet folytatott. Ezen tevékenységgel kapcsolatban közöttük többszöri e-mailváltásra került sor, melyben azon túl, hogy az igazgató megköszönte a felperes fordítási tevékenységét, további fordítási és kutatási tevékenység végzésére is felkérte.

[7] A felperes a közfoglalkoztatási munkaszerződésében meghatározott FEOR 4136 számhoz tartozó munkakör az iratkezelő, irattáros, akinek feladatai az anyagok válogatása vagy osztályozása utasítás szerint, dokumentumok rendezése fiókokban, szekrényekben, tárolódobozokban, a kért anyagok előkeresése, az irattárban tárolt és az irattárból kiadott anyagok nyilvántartása, dokumentumok fénymásolása, szkennelése, továbbítása.

[8] A felperes 2020. november 16-20. között, továbbá 2020. november 27-én és 2020. november 30. napján, valamint 2020. december 1. - 2020. december 3. között a szabadságát töltötte.

[9] 2020. december 4-én tanú1 igazgató és dr. tanú2 igazgató-helyettes azonnali hatályú felmondást adott át a felperesnek, melyben a közfoglalkoztatási jogviszonyát a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (továbbiakban: Mt.) 78. § (1) bekezdés a) pontjára hivatkozással megszüntette. Az indokolás szerint a kiadott munka ellenőrzésekor megállapításra került, hogy a felperes a munkaköri feladatait rendszeresen nem megfelelő módon, vagy nem teljesíti, a közfoglalkoztató utasítását nem vagy nem megfelelő módon hajtja végre.

[10] A felperes módosított keresetében az Mt. 27. § (2) bekezdése, az Mt. 29. § (1) és (3) bekezdése, Mt. 30. §-a, az Mt. 166-167. §-ai, a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvény (továbbiakban: Kjt.) 61. §-a, 63. §-a, 69. §-a, 74. §-a, a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvény végrehajtásáról a művészeti, a közművelődési és a közgyűjteményi területen foglalkoztatott közalkalmazottak jogállásáról szóló 150/1992. (XI. 20.) Korm.rendelet (továbbiakban: R1.) 21. §-a, valamint az Mt. 42. § (2) bekezdés b) pontja alapján elsődlegesen bruttó 1 189 716 forint elmaradt jövedelem, valamint ezen összeg után 2020. augusztus 12. napjától járó késedelmi kamata, továbbá az azonnali hatályú felmondás jogellenessége folytán az Mt. 82. § (1) és (2) bekezdése alapján 552 783 forint elmaradt jövedelem és annak 2021. január 30. napjától járó késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

A felperes másodlagos keresetében a közfoglalkoztatásról és a közfoglalkoztatáshoz kapcsolódó, valamint egyéb törvények módosításáról szóló 2011. évi CVI. törvény (továbbiakban: Kftv.) 2. § (1) bekezdése és az Mt. 82. §-a alapján 552 783 forint elmaradt jövedelem és 2021. január 30. napjától járó késedelmi kamata, valamint az Mt. 53. § (1)-(5) bekezdései és az Mt. 42. § (2) bekezdés b) pontja alapján 1 189 716 forint elmaradt jövedelem és 2021. január 30. napjától járó késedelmi kamata megfizetésére, míg harmadlagos kereseti kérelmében a Kftv. 2. § (1) bekezdése és az Mt. 82. § (1) bekezdése alapján az azonnali hatályú felmondás jogellenessége folytán 245 424 forint elmaradt jövedelem címén járó kártérítés és 2021. január 30. napjától járó késedelmi kamat megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

A 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1)-(2) bekezdései alapján 200 000 forint perköltség iránti igényt is előterjesztett.

[11] A felperes keresetében arra hivatkozott, hogy az Mt. 27. § (1) bekezdése alapján a közfoglalkoztatási szerződés jogszabályba ütközés folytán semmis, az általa ellátott munkaköri feladatokra és az R1. 1. számú mellékletének 3.2. és 3.3. pontjai alapján a foglalkoztatására csak közalkalmazotti jogviszonyban volt lehetőség. A közfoglalkoztatási szerződés létesítését a Kftv. 1. § (2) bekezdése kizárja, ezért a felek között előbb közalkalmazotti jogviszony, majd munkaviszony állt fenn, és a Kjt. 61. §, 63. §, 69. §, 74. § és az R1. 21. §-ában megjelölt összegű illetményre lett volna jogosult. Ekörben hivatkozott továbbá arra, hogy az Mt. 30. §-a és 166., 167. §-a alapján a munkáltató kártérítési felelősségének fennállása esetén a közalkalmazotti jogviszony alapján számított illetmény- és munkabér-különbözetet kell az alperesnek a felperes részére megfizetni. A közalkalmazotti jogviszonya a 2020. évi XXXII. törvénnyel 2020. november 1. napjától munkaviszonnyá alakult, mely törvény 2. § (2) bekezdése alapján a kinevezés szerint járó illetményének

összegét az átalakulás nem érintette volna, így munkabérként a korábbi besorolása szerinti illetményére szerzett jogosultságot. A foglalkoztatás teljes időtartama alatt segédlevéltárosi feladatokat látott el, melyet a munkajelentések is igazolnak.

[12] A másodlagos kereseti kérelme körében hivatkozott az Mt. 53. § (1) bekezdésére, mely szerint ilyen esetben ellátott munkakörre előírt alapbérre volt jogosult.

[13] Hivatkozott a felperes az alperesi Szervezeti és Működési Szabályzat (továbbiakban: SZMSZ) 4.4. pontjára is, mely szerint a levéltáros szakmai tudományos munkakör, míg a 4.5. alapján a segédlevéltáros olyan szakmai munkakör, amelyben az SZMSZ 4.1. pontja alapján közalkalmazotti jogviszonyt kellett volna létesíteni és segédlevéltárosként kellett volna alkalmazni. Az, hogy a jogviszonya ilyen feladatokra jött létre és nem dokumentációs feladatokra, már a munkaköri leírás is igazolja, hiszen az ott megjelölt feladatok nem vonhatók a dokumentációs munkatárs feladatai körébe, egyebekben az ott szereplő ilyen feladatokat nem végezte. Az alperes által 2021. augusztus 19-én kelt alperesi irathoz csatolt munkajelentés a perben döntő jelentőséggel bír, mert abból megállapítható, hogy a dokumentációs munkatársi feladatokat ellátók végezték a szkennelést, adatrögzítést, de abból az is kiderül, hogy ő a dokumentumok szkennelésével, fénymásolásával nem is foglalkozott. A joggyakorlat következetes abban, hogy az alperes alaptevékenysége körébe tartozó feladatok ellátására közalkalmazotti jogviszonyt kell létesíteni, ilyen feladatra közfoglalkoztatási jogviszony nem létesíthető.

[14] Álláspontja szerint az alperes által az eljárás során csatolt hatósági szerződések bizonyító erővel nem rendelkeznek, ugyanis azt nem vitatta, hogy az alperesnek volt hatósági szerződése közfoglalkoztatott alkalmazására, hanem azt állította, hogy ténylegesen nem dokumentációs munkatárs munkakörben, hanem levéltárosi/segédlevéltárosi feladatokra alkalmazták. Az alperes ellenkérelmében hallgatólagosan elismerte, hogy levéltárosi feladatokat végzett és azt pedig nem is vitatja, hogy fordítási feladatokat látott el. A közlevéltári alapfeladatokat a közokiratokról, a közlevéltárakról és a magánlevéltári anyag védelméről szóló 1995. évi LXVI. törvény (továbbiakban: Ltv.) 13. § (9) bekezdése rögzíti. A perbeli időszakot megelőzően levéltárosi/segédlevéltárosi munkakörre közzétett álláspályázatok az Ltv. 13. §-ban megjelölt alaptevékenységbe sorolt feladatokat határozzák meg munkaköri feladatként, melyeket egyébként is végzett.

[15] A fordítási feladaton túl közreműködött az igazgató tanulmányának elkészítésében, teljesítette a kutatói kéréseket, míg a levéltárban az őrzött iratok rendezése, rendszerezése, kutathatóvá tétele – mely a feladata volt – a levéltáros feladataként is felsorolásra kerül a FEOR 2712 jelzésű munkakör feladatai között. Folyamatos munkája volt a jelentős részben összekeveredett, illetve hibásan rendezett Szatmár vármegyei nemességi igazolási iratok családnevek szerinti alfabetikus rendbesorolása, közreműködött továbbá a Szatmár vármegyei jegyzőkönyvek archontológiai adatbázisának összeállításában, mely az adatbevitelen túlmenően történelmi tudást is igényelt és ez elősegítette a levéltári anyag felhasználhatóságát, kutathatóságát. A fentiekén túlmenően publikációs tevékenységet is végzett, és publikációinak száma 2020. január 1. és 2021. június 1. között meghaladta az alperes

(munkáltató neve)ban foglalkoztatott levéltárosok és segédlevéltárosok publikációs tevékenységét.

[16] Az általa ellátott feladatokra tekintettel az illetményét a Kjt. 61. §-a alapján egyetemi végzettséget és szakképzettséget igazoló oklevélhez kötött munkakörnek megfelelően „H” fizetési osztálynak és gyakornoki besorolásnak megfelelően kellett volna megállapítani havi bruttó 210 600 forint összegben. Ezen túlmenően kulturális illetménypótlék is megillette volna havi bruttó 19 000 forint összegben, valamint havi bruttó 10 000 forint idegennyelv-tudási pótlék is, mivel a latin nyelvet a munkája során rendszeresen használta.

[17] Az azonnali hatályú felmondás jogellenessége körében kifejtette, hogy az nem felel meg sem a valóság, sem a világosság, sem az okszerűség követelményének, abból nem állapítható meg, hogy mely kötelezettségeit szegte meg.

[18] A felperes az alperes által hivatkozott kárenyhítési kötelezettségének elmulasztása körében hangsúlyozta, hogy az alperes jogellenes intézkedése folytán a munkáját 2020. december 4-én a koronavírus második hulláma idején veszítette el, amely nemcsak az álláskeresést, de az ügyintézkést is nagyban megnehezítette, továbbá a kárenyhítési kötelezettség körében értékelni kell a munkavállaló képzettségét, életkorát, egészségi állapotát, lakóhelyi környezetét, a munkaerő-piaci helyzetet és ennek megfelelően a történész diploma, illetőleg a latin nyelvtudás a munkaerő-piacon nem kecsegtet kedvező elhelyezkedési lehetőséggel. Pályázott több helyre, azonban nemleges visszajelzéseket kapott.

[19] Az alperes ellenkérelmében a felperes keresetének elutasítását, perköltségben való marasztalását kérte.

[20] Az ellenkérelme érvelése szerint a felperes nem látott el intézményi alapfeladatot. A peres felek között a közfoglalkoztatás körében 2020. március 10. napján létrejött szerződés megfelel az alperes és Budapest Főváros Kormányhivatala között 2020. február 28. napján létrejött hatósági szerződés rendelkezéseinek és ennek megfelelően a felperest kizárólag dokumentációs munkatársként foglalkoztathatta. A felperes a foglalkoztatás alatt egyszer sem jelezte, hogy a munkaköri leírással kapcsolatban aggályai lennének.

[21] A felperes tartósan és önállóan levéltárosi feladatokat nem látott el, a felperes által ellátott latin fordítási feladat még alapfeladatnak sem tekinthető. A segédlevéltárosok és a levéltárosok feladatai összetettek, önállóan, munkatervnek megfelelően beszámolási kötelezettséggel végezhetők. Az alperesi munkáltatónál fel sem merült a felperes levéltárasként való foglalkoztatása, ilyet nem is ígértek neki és az általa elvégzett feladatok sem indokolták a más munkakörben való foglalkoztatását. A felperes irányítás alatt is csak egy-két részfeladatot végzett el a szakfeladatok közül, ezért az nem minősül

levéltári szakfeladat végzésnek, hanem csak az annak végrehajtásában való közreműködésnek. Az, hogy a felperes és hozzá viszonyítva az ott dolgozó levéltárosok és segédlevéltárosok milyen publikációs tevékenységet végeztek irreleváns. A felperes által végzett adatbeviteli munka semmilyen diplomás ismeretet nem igényel és a munkát korábban a szakmai gyakorlaton a helyi egyetem hallgatói is elvégezték.

[22] A felperes a munkahelyén munkaidőben fordított latin nyelvű iratokat, de ez a feladat a munkaköri leírásában is szerepelt, melyért fizetést kapott. A felperesnek feladata volt a fordítás, ami a latin szöveg rövid megfogalmazásában állt, amit ő állított össze, a latin tudásra a munkájának maximum ¼-ében volt szüksége, egyébként magyar nyelvű iratokkal dolgozott. A latin fordítás a szöveg egyik nyelvről másikra való áttételét jelenti, az nem jelenti az irat kutathatóvá tételét. A felperes közfoglalkoztatottként vett részt levéltári feladatok megoldásában, tehát a feladatoknak csak egy-egy részét végezte, mert a levéltárban csak ezeket a munkákat lehet végezni, de ettől még nem lett levéltáros, ezenkívül még sok mindent el kellett volna végezni. A felperes a latin nyelvet nem használta, hiszen az nem beszélt nyelv, azokban az iratokban – amikkel dolgozott – a latin nyelvű részek elolvasása nem tartozott a feladatai közé, a nyelv ismerete az iratok megértését segítette.

[23] A munkakör fogalmát jogszabály nem definiálja, a felperes által hivatkozott FEOR pedig nem jogszabály, hanem KSH közlemény, ami nem munkakört, hanem foglalkozást szabályoz. A munkakör általában keretjelleggel általánosan foglalja össze a munkavállaló feladatait, ami a szerződésében megjelölt FEOR 4136 kódhoz tartozó feladatok voltak. Amennyiben foglalkoztatásra során úgy ítélte meg, hogy olyan munka elvégzésére kapott utasítást, amely nem tartozik a munkakörébe, azok elvégzését megtagadhatta volna. Hivatkozott továbbá arra, hogy a felperes tudományos szakfeladat ellátására nem lett volna jogosult akkor sem, ha segédlevéltárosi munkakörben alkalmazta volna. A felperes által elvégzett munkák kiegészítő, támogató jellegűek voltak, a segédlevéltárosok és levéltárosok munkájának támogatása érdekében.

[24] Az alperes hivatkozott az Mt. 46. § (1) bekezdés d) pontjára és Mt. 53. § (1) és (2) bekezdésére, mely szerint a felperest lehetősége volt átmenetileg a munkaszerződéstől eltérő munkakörben foglalkoztatni, továbbá a 39/2020. (X. 30.) EMMI rendelet 11. § (1) bekezdése alapján a kulturális munkakörben foglalkoztatott tudományos szakfeladat ellátásával megbízható.

[25] Az alperes azzal is érvelt, hogy a felperes nem volt figyelemmel arra, hogy a közalkalmazotti jogviszony a 2020. október 31-i munkaviszonyra való átalakulása nem volt automatikus. A 2020. évi XXXII. törvény 2. § (2) bekezdése alapján a munkáltatónak a közalkalmazottal munkaszerződésre vonatkozó ajánlatot 2020. augusztus 15-ig kellett írásban közölni, de amennyiben a munkaszerződés megkötésére nem kerül sor (ahogy jelen ügyben nem is került sor, mivel az alperes ajánlatot sem közölt a felperessel) és a felek között egyéb módon sem jött létre munkaszerződés, akkor az átalakulási törvény jogkövetkezményként, a jogviszony megszűnését mondja ki. A jogviszony átalakulása ezért nem következett be a törvény erejénél fogva és amennyiben közalkalmazotti jogviszonyról lett volna szó, akkor

éppen ezen törvény alapján megszűnt volna. Mivel a felperes foglalkoztatására közfoglalkoztatási jogviszonyban került sor, így az átalakulási törvény rendelkezései a felperes viszonylatában nem alkalmazhatóak.

[26] A felperesi kereset összecszerúsége körében előadta az alperes, hogy a közfoglalkoztatotti jogviszonyban a Kjt. szerinti besorolási rendszer, az illetmény számítása módja és a pótlékokra vonatkozó rendelkezés nem alkalmazható. Amennyiben a felperes az eredeti munkakörétől eltérő munkakörben volt alkalmazva, akkor kizárólag arra az időszakra járna neki ezen munkakörre előírt alapbér, ezzel szemben a felperes a keresetváltoztatásban 2020. március 10. napjától kezdődően terjesztette elő a követelését.

[27] A felperes nem bizonyította, hogy mennyi időt dolgozott más munkakörben, mint ahogy azt sem, hogy közalkalmazotti jogviszonyban vagy munkaviszonyban állt volna. Az idegen nyelvhasználat vonatkozásában sem bizonyította a felperes, hogy a munkaidejének pontosan milyen tartamában használta a latin nyelvet. A Kollektív Szerződés szerint az idegennyelv-tudási pótlékra való jogosultság csak külön felterjesztés és egyedi munkáltatói döntés alapján nyújtható, a felperes azonban ilyen pótlékot nem követelhet, mivel foglalkoztatására nem közalkalmazotti jogviszonyban került sor.

[28] Az alperes álláspontja szerint a felperes a kárenyhítési kötelezettségének sem tett eleget, hiszen a közfoglalkoztatási jogviszony fennállása alatt nem jelezte egyszer sem, hogy jogtalanak tartja a foglalkoztatását, valamint aktívan munkát sem keresett, miközben a Kftv. munkaidő-kedvezményt biztosít állásinterjún való részvétel esetén.

[29] Az elsőfokú bíróság ítéletében 1 189 716 forint elmaradt illetményből és 552 783 forint munkabér-különbözetből eredő kártérítés, valamint ezen tőkeösszegek után 2020. szeptember 5. napjától a kifizetés napjáig járó, félévente, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal egyező mértékű késedelmi kamat, valamint 200 000 forint perköltség megfizetésére kötelezte az alperest. Megállapította, hogy a meg nem fizetett 104 545 forint eljárási illeték az állam terhén marad.

[30] Az ítélet indokolása szerint az alperes Alapító Okirata szerint az alperes alaptevékenységébe tartoznak az átvett, illetőleg a gyűjtött levéltári anyagok nyilvántartása, szakszerű kezelése, biztonságos megőrzése és az őrizetben lévő levéltári anyag – annak szükség szerinti átselejtezésével, rendezésével, valamint a tudományos igényű áttekintést biztosító segédletek készítése és közzététele útján – feldolgozása, az anyag használatának lehetővé tétele, az őrizetében lévő levéltári anyagról hiteles másolat vagy tartalmi kivonat kiadása, megrongált vagy pusztulásnak indult levéltári anyagának konzerválásával restaurálásáról gondoskodik, ezekről, illetőleg különösen jelentős levéltári anyagról biztonsági másolatot készítése vagy készíttetése, levéltári és történettudományi kutatások végzése a levéltári munka fejlesztése, és a levéltári anyag felhasználásának elősegítése céljából, közzéteszi a kutatás eredményét, illetve a tudományos munkamegosztás keretében

részt vállal az általa őrzött iratanyag publikálásában. Továbbá az alaptevékenységek magukba foglalják az azokat közvetlenül támogató szellemi és fizikai (technikai) tevékenységeket is.

[31] Az alperes 2018. május 29. napján kelt SZMSZ-e szerint a segédlevéltáros, szakmai munkakör, amelyben a foglalkoztatott közalkalmazott a munkaköri leírásában meghatározott módon végrehajtja mindazokat a szakmai feladatokat, amelyekkel az adott szervezeti egység vezetője vagy a kiadmányozási jog jogosultja megbízta.

[32] Az elsőfokú bíróság azt vizsgálta, hogy a felperes által ellátott feladatok jellegére tekintettel azok az alperes alapfeladatai, vagy csak az alapfeladat ellátásának feltételeit megteremtő, azt segítő tevékenység voltak.

[33] Rögzítette, hogy a felperesnek munkaköri feladataként meghatározták a levéltári anyagok latin nyelvű fordítását, az iratokhoz segédlet készítését, archiválását és a közzétételt előkészítő feladatok ellátását. A munkáltatói jogkört gyakorló által igazolt heti munkajelentésből megállapítható, hogy a felperes rendszeresen végzett az alperes alaptevékenységébe tartozó feladatokat, így a levéltári anyag nyilvántartása, kezelése, az irattári anyag feldolgozása, az irattári anyagból tartalmi kivonat készítése, többek között úgynevezett regeszta készítés, mely tájékoztatást ad a levéltári anyag fő jellemzőiről, illetve archontológiát készített.

[34] A felperes egyes családok történetét kutatta, továbbá részt vállalt az alperes igazgatójának publikálási tevékenységében, melyet egyéni kutatással, fordítással segített. Ezt a feladatot nem önként vállalta, hanem ennek elvégzésére a munkáltatói jogkör gyakorlója utasította, a munkaköri feladataként került meghatározásra. Kifejtette, hogy az a körülmény, hogy az alperesi munkáltatói jogkör gyakorlója felperes részére felajánlotta a publikációs lehetőséget, illetve saját publikációjában a felperest, mint a latin nyelvű iratok fordítóját fel kívánta tüntetni, nem eredményezi azt, hogy ezt a tevékenységet nem munkaköri feladatként, nem a munkáltató utasítására, nem munkaidőben és nem a munkáltató ellenőrzési jogának gyakorlása mellett látta el.

[35] A tanúvallomások alapján megállapította, hogy a felperes tevékenysége az alperes alapfeladatainak ellátásához kötődő, az alapfeladatainak ellátását biztosító és azt támogató szellemi tevékenység volt, a munkajelentések összevetéséből pedig látható, hogy az más közfoglalkoztatott tevékenységével semmilyen egyezőséget nem mutat, azok ugyanis speciális szakmai ismeretet, nyelvtudást nem igényeltek. A felperes ezen túlmenően egyébként publikációs tevékenységet is végzett.

[36] A felperes és az alperes által is hivatkozott Kftv. 2. § (6) bekezdése alapján alkalmazandó Mt. 53. §-a jelen jogviszonyban nem volt alkalmazható, az ott meghatározott baleset, elemi csapás, súlyos kár az egészséget vagy a környezetet fenyegető közvetlen és

súlyos veszély megelőzésének szükségessége nem állt fenn, ez a hivatkozás még a kialakult pandémiás helyzetre tekintettel sem értelmezhető, továbbá az ezen a jogcímen való közfoglalkoztatási szerződéstől eltérő munkakörben való foglalkoztatásnak az Mt.-ben meghatározott egyéb feltételeit sem teljesítette az alperes. A felperes a szakmai, az alperes alapfeladatai közé sorolható tevékenységeket rendszeresen, munkáltatói utasításra és nem valamilyen rendkívüli helyzet következményeként végezte.

[37] Megállapította, hogy az, hogy a felperes az alperesi alapfeladatok nem teljes körét látta el, hanem egyes feladatokból csak részfeladatokat végzett el, nem eredményezte azt, hogy a felperes nem az alperesi alapfeladatok és az ehhez kapcsolódó támogató tevékenységet végezte, mivel az alapfeladatok nem kizárólag a levéltárosi és segédlevéltárosi feladatokat, hanem az egyéb munkaköri feladatokat is tartalmazzák.

[38] A felperes vonatkozásában a közfoglalkoztatottkénti foglalkoztatás Kftv. 1. § (2) bekezdésében foglalt feltételei nem teljesültek, a munkaköri leírás tartalma, a ténylegesen ellátott feladatok, a munkáltató által elvárt szaktudás, szakismeret és végzettség szintjére tekintettel a felperes közfoglalkoztatotti jogviszonyban nem volt foglalkoztatható, vele az alperesnek közalkalmazotti jogviszonyt kellett volna létesíteni, ebből eredően a felek között létrejött közfoglalkoztatási szerződés annak munkaviszonyra vonatkozó szabályba, azaz a Kjt. 1. § (1) bekezdésébe való ütközése folytán semmis. Az alperes azzal, hogy a felperest az alapfeladatai körébe tartozó feladatok ellátására, közfoglalkoztatási jogviszonyban foglalkoztatta, megsértette a Kjt. 21. § (1) és (2) bekezdését, továbbá a Kjt. 61. § (1) bekezdésében rögzített beosztási és illetmény szabályokat.

[39] A felperest az alperesnek 2020. március 10. napjától közalkalmazotti jogviszonyban, segédlevéltárosi munkakörben kellett volna foglalkoztatni, tekintettel az ellátott munkaköri feladatokra, a felelősség szintjére, az iskolai végzettségére, nyelvismeretére, a szakmai gyakorlatának idejére, mely a felperesnél nem érte el a 2 évet.

[40] A kulturális intézményekben foglalkoztatottak közalkalmazotti jogviszonyának átalakulásáról, valamint egyes kulturális tárgyú törvények módosításáról szóló 2020. évi XXXII. törvény 2. § (8) bekezdése alapján a munkaszerződés megkötése esetén a felperes közalkalmazotti jogviszonya 2020. november 1-jén alakult volna át munkaviszonnyá.

[41] Az alperes a felperest érvénytelen közfoglalkoztatási szerződés alapján foglalkoztatta, így az alperes kártérítési felelőssége fennáll, és a felperes jogosult a közalkalmazotti illetmény alapján számított illetmény és a kifizetett munkabér különbözetére.

[42] Az elsőfokú bíróság szerint a rendelkezésre álló iratokból, az alperesi nyilatkozatokból, a meghallgatott tanúk vallomásából megállapítható volt, hogy a felperes a munkavégzéshez az idegen nyelvet rendszeresen használta, az a munkaköre ellátásához

szükséges volt. A munkaköri leírás kifejezetten tartalmazta a latin nyelvből történő fordítást, mint munkaköri feladatot.

[43] Ily módon a felperest összesen 240 000 forint összegű havi illetmény (210 600 forint illetmény, 19 400 forint kulturális illetménypótlék, 10 000 forint idegennyelv-tudási pótlék) illette volna meg, melyet a jogszabályon alapuló átalakuláskor a munkáltatónak munkabéreként azonos összegben kellett volna megfizetni.

[44] A felperes ezzel szemben 2020 márciusában 77 495 forint, 2020 áprilisától - 2020 novemberig havonta 106 555 forint, 2020 decemberében a jogviszony azonnali hatállyal történő megszüntetéséig (2020. december 4.) 18 531 forint munkabérben részesült, így a felperesnek 2020. március 10. és 2020. december 4. között 1 189 716 forint elmaradt jövedelme keletkezett.

[45] Tekintettel arra, hogy a felperes jogviszonya érvénytelen munkaszerződés alapján jött létre, azt azonnali hatályú felmondással megszüntetni nem lehet, így a felperest a határozott idő végéig kártérítés jogcímén a további elmaradt jövedelme megilleti. Ezért a bíróság az alperest a felperes keresetével egyezően 552 783 forint megfizetésére kötelezte.

[46] Az alperes a rendelkező részben foglalt marasztalási összeget, az Mt. 30. §-a alapján alkalmazandó Mt. 167. § (1) bekezdése alapján kártérítésként köteles a felperesnek megfizetni. A felperes a közfoglalkoztatotti szerződés semmissége folytán alappal tartott igényt kártérítésre, melynek összege az illetmény- és munkabér különbözetből tevődik össze.

[47] A felperes a perben pernyertes lett, ezért a bíróság kötelezte az alperest a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján megállapított és a felek között létrejött megbízási szerződésben kikötött ügyvédi munkadíj megfizetésére, melynek mértékét az ügy tárgyi súlyára és a perben tartott tárgyalások számára tekintettel nem találta eltúlzottnak.

[48] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes nyújtott be fellebbezést, melyben kérte annak megváltoztatását úgy, hogy a felperes keresetét az ítéltábla utasítsa el, és kötelezze a felperest a perköltség viselésére. Kérte a tényállás megváltoztatását, az egyes általa megjelölt részeinek „hatályon kívül helyezését”, mivel az elsőfokú bíróság a bizonyítékok okszerűtlen mérlegelése miatt a tényállást tévesen, hiányosan állapította meg, valamint tények helytelen jogi minősítése alapján téves következtetésre jutott.

[49] Álláspontja szerint az ítélet tévesen tartalmazza, hogy a felperes ténylegesen milyen tevékenységeket végzett az alperesnél. A felperes portán is kapott feladatokat, ezalatt az idő

alatt a felperes nem végzett semmilyen levéltári iratokkal kapcsolatos munkát, ezt az ítélet nem tartalmazza, az elsőfokú bíróság a bizonyítékot hiányosan vette figyelembe, ezért a tényállás kiegészítése indokolt a bizonyítékoknak megfelelően.

[50] Az ítélet téves a latin nyelvű fordítási tevékenység végzése tekintetében. A felperes a munkavégzése során nem kapott munkáltatói utasítást latin nyelvű iratok lefordítására, az nem volt tőle elvárás, a felperes e tekintetben túlteljesítette a feladatát, ráadásul az iratok közül nem mind volt latin nyelvű, előfordultak benne német nyelvű szövegek is. A felperes angol és latin nyelvből rendelkezett nyelvvizsgával, német nyelvből nem, ebből következően a tőle kért iratrendezi feladatok nem igényeltek nyelvtudást, hiszen akkor a német nyelvű iratokat sem tudta volna besorolni.

[51] Az ítélet tévesen tartalmazza azt, hogy a felsorolt feladatokon „túlmenően” kellett fordítási, iratismertetési, valamint kutatási feladatokat ellátnia a felperesnek, mivel azok csak külön felkérésre történtek, de nem a munkaköri feladatok ellátásán túlmenően – bár a munkajelentésben szerepeltek –, hanem kizárólag azon kívül látta el az ilyen feladatokat a felperes. A felperes kutatási, latin fordítási tevékenységet tanúl tanulmánykötetéhez végzett külön megbízásra, ami nem munkaköri feladatként került meghatározásra. A felperes a kutatási, fordítási tevékenységét alátámasztotta tanúl és a felperes közötti e-mail formájában történő üzenetváltás, amely az alperes igazgatója publikálási tevékenységének a segítségét szolgált. Ezt a feladatot a felperes önként vállalta, annak elvégzésére nem a munkáltatói jogkör gyakorlója utasította. Ez a tevékenység felperes részére lehetőségként került felajánlásra.

[52] A felperes vonatkozásában közfoglalkoztatottkénti foglalkozás jött létre, mivel teljesültek a Kftv. 1. § (2) bekezdésében foglaltak a ténylegesen ellátott feladatok, a munkáltató által elvártak és végzettség szintjére tekintettel, ezért a felperes közalkalmazotti jogviszonyban nem volt foglalkoztatható, a tanúk pedig azt igazolták, hogy nem segédlevéltárosi/levéltárosi feladatokat látott el, ezekből csak részfeladatokat teljesített.

[53] A közfoglalkoztatási szerződés az ítéletben foglaltaktól eltérően, érvényesen létrejött, a semmisség nem állapítható meg. A szerződés valamennyi formai és tartalmi követelménynek megfelelt, a felperes munkaköre megjelölésre került, az pedig, hogy milyen feladatokat kellett ellátnia, a munkaköri leírásában szerepelt, tehát két külön dokumentumról van szó. Mindkét fél akarata közfoglalkoztatási jogviszony létrejöttére irányult, amit alátámaszt a közfoglalkoztatási szerződés tartalma, valamint az alperes által indítványozott tanúk vallomása. A szerződésben rögzített munkakör az irányadó a tekintetben, hogy milyen munkakörre jött létre a jogviszony, a munkaköri leírás nem melléklete a szerződésnek, így nem abból vezethető le, hogy a felek kölcsönösen egybehangzó akarata milyen munkakörre irányult.

[54] Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok okszerűtlen mérlegelése alapján jutott téves következtetésre, és helytelen jogi minősítést alkalmazott, amikor a felek közötti közalkalmazotti jogviszonyt állapított meg, így jogszabálysértő az ítélet ezen része.

[55] A felperes közfoglalkoztatási jogviszonyára tekintettel fogalmilag kizárt az Átalakulási tv. alkalmazása, annak hatálya a felperes jogviszonyára nem terjedt ki, vagyis a jogviszony nem alakulhatott át munkaviszonnyá, ezért az ítélet ezen része is jogszabálysértő.

[56] Az alperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helytelen jogi minősítést eszközölt, és tévesen alkalmazta, tehát megsértette az Mt. 30. §-át, valamint az Mt. 167. § (1) bekezdésében foglaltakat, emellett a Kjt. 61. § (1) bekezdés sem alkalmazható a jelen ügyben, az ítélet jogszabálysértő, mivel nem közalkalmazotti jogviszony jött létre. Tekintettel arra, hogy a felek között közfoglalkoztatotti jogviszony jött létre érvényesen, a közalkalmazotti besorolás fogalmilag kizárt, arra tévesen hivatkozott az elsőfokú bíróság.

[57] Az idegennyelvhasználat és pótlék tekintetében kifejtette, hogy egyrészt nem lényeges kérdés az, hogy a felperes használta-e az idegen nyelvtudását a munkavégzés során, hiszen a jogviszonya nem közalkalmazotti jogviszony volt, így nem vezethető le az, hogy nyelvpótlék illette meg. Másrészt az alperes Kollektív Szerződése meghatározta, hogy idegennyelv-tudási pótlékre csak az a munkavállaló terjeszthető fel – nem kötelezően –, aki a munkaidejének több mint 50%-ában használja az idegen nyelvet. Az ítélet ezzel szemben nem állapította meg azt, hogy a felperes a munkaideje mekkora részében használta a latin nyelvtudását, különösen azt nem, hogy a munkaideje több, mint 50%-ában. Az ítélet ugyan hivatkozott tanúl tanúvallomására, amelyben a tanú úgy nyilatkozott, hogy a felperesnek nem kellett fordítani, azt viszont fenntartotta, hogy a munkaidő egynegyedében szükség volt latin nyelvtudásra. Az elsőfokú bíróság ezért a tanúvallomással ellentétesen alkalmazta a Kollektív Szerződés rendelkezéseit, és a tanúvallomást nem vette figyelembe a latin nyelvtudás használatának mértéke meghatározása során. Mindezekre tekintettel idegennyelv-tudási pótlékre sem jogosult.

[58] Megállapítható, hogy az alperes valamennyi kötelezettségének eleget tett, azaz a közfoglalkoztatási bért maradéktalanul megfizette a felperes részére, így kártérítés jogcímen elmaradt jövedelem megfizetésére nem kötelezhető. Az elsőfokú bíróság jogszabálysértőn (Mt. 27. § (1) bekezdés, Mt. 29. § (1) bekezdés) kötelezte alperest 552 783 forint megfizetésére. A közfoglalkoztatási szerződés érvénytelensége a már kifejtettek szerint nem volt megállapítható, így az alperes kártérítésre és késedelmi kamatra nem kötelezhető.

[59] Álláspontja szerint eltúlzott mértékű a megállapított perköltség figyelemmel arra, hogy a felperes többször módosította a keresetét, amire az alperes okot nem adott, és már az eredeti kereset benyújtásakor is a felperes rendelkezésére állt valamennyi tény és adat, amire a keresetét alapozhatta. A módosítások a tárgyalások számára is kihatottak, ezért az ügyvédi munkadíj felülvizsgálata indokolt az elsőfokú ítélet helybenhagyása esetén. A 32/2003. (VIII.

22.) IM rendelet 2. § (2) bekezdés alapján az ügyvédi megbízási szerződés alapján felszámított munkadíj összegét a bíróság indokolt esetben mérsékelheti, ha az nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel.

[60] A felperes fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú bíróság ítéletét Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helyben hagyni és az alperes a perrel és képviselétével felmerült valamennyi költség megfizetésére a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdése alapján, a csatolt költségjegyzék és megbízási szerződés szerint.

[61] A fellebbezésben foglaltakat teljes egészében vitatta. Az elsőfokú bíróság ténymegállapítása alapján levont jogi minősítéssel, az ítéletnek a fellebbezéssel érintett részével egyetértett, mivel a bíróság ítélete tartalmazza a releváns tényeket, a levont jogkövetkeztetés pedig – ellentétben az alperesi fellebbezésben foglaltakkal – következetes és helytálló.

[62] Az ellenkérelmében rámutatott arra, hogy az alperes nem fejtette ki, hogy mit ért levéltárosi, segédlevéltárosi munka alatt, továbbá arra sem tér ki, hogy a tudományos munkakörben foglalkoztatott levéltári dolgozók feladatai miben különböznek a levéltári szakmai munkakörben, illetve nem levéltári szakmai munkakörben foglalkoztatott levéltári dolgozók feladataitól. A levéltárosi/segédlevéltárosi, illetőleg az alapfeladat körébe tartozó feladatokkal kapcsolatos ellentmondásokra az ítélet is felhívja a figyelmet ([58]-[60]), sőt, a feltárt tényállásokból, a becsatolt bizonyítékokból nemcsak az következik, hogy a felperes az alperes alapfeladatainak ellátásához kötődő, az alperes alapfeladatainak ellátását biztosító és azt támogató szellemi tevékenységet végzett, hanem az is, hogy adminisztratív, dokumentációs tevékenységet nem végzett.

[63] Az ellátott munkakörre, munkaköri feladatokra tekintettel segédlevéltárosként kellett volna alkalmazni, az pedig, hogy a jogviszony ilyen feladatokra jött létre (és nem dokumentációs feladatokra) már a munkaköri leírás is igazolja. Ezek a feladatok megfelelnek azoknak a levéltárosi/segédlevéltárosi feladatoknak, amelyeket a perben becsatolt, alperes által közzétett levéltárosi/segédlevéltárosi munkakörre szóló álláshirdetések is feladatként határoznak meg.

[64] A 2021. augusztus 19-én kelt alperesi irathoz csatolt munkajelentés a perben döntő jelentőségű, és hivatkozott ebben a körben tanúl 2022. július 7-i tárgyaláson tett nyilatkozatára is.

[65] Alaptalannak, illetőleg a perben bebizonyított tényekkel teljes mértékben ellentétesnek tartotta azt, hogy a felperes a munkavégzése során nem kapott munkáltatói utasítást latin nyelvű iratok lefordítására, illetőleg az nem volt tőle elvárás, hiszen maga az igazgató állította következetesen a tanúvallomásában, hogy kifejezetten azért vették fel a

felperest, mert tud latinul, és a latin tudása miatt bízták különböző levéltári szakmai feladattal. A tanúl által aláírt munkaköri leírás a „latin nyelvű iratok fordítását” nevezi meg felperes első feladataként.

[66] A portai feladatok tekintetében előadta, hogy az a levéltárban megforduló személyek ki- és beengedését, a beléptetési rend betartatását, valamint a levéltár épületének nappali őrzését jelenti, mely feladatot ténylegesen az MNL tagintézményével vállalkozási szerződésben álló őrző-védő cég alkalmazottai látják el. Ezek ugyancsak nem vonhatók dokumentációs munkatársi körbe, egyúttal közfoglalkoztatott ilyen feladatokat sem láthatott el, hiszen a szerződéstől eltérő foglalkoztatásra a Kftv. 2. § (6) bekezdése alapján eleve csak baleset, elemi csapás, súlyos kár, az egészséget vagy a környezetet fenyegető közvetlen és súlyos veszély megelőzése, elhárítása érdekében lett volna lehetőség, ami ezekben az esetekben nyilvánvalóan nem állt fenn.

[67] Álláspontja szerint alperes helytelenül állítja, hogy a felperes a fordítás, iratismertetés, valamint kutatási tevékenységet – bár a munkajelentésben szerepeltek –, kizárólag külön, külső megkeresésre végezte, és nem a munkaköri feladataként. Az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítási eljárás éppen azt támasztotta alá, hogy a felperes fordítási, kutatási tevékenységet rendszeresen végzett, ténylegesen. A munkajelentések és a tanúvallomások mellett ezt igazolják az e-mail üzenetek is.

[68] Vitatta, hogy a felperes által végzett iratrendezési feladatok nem igényeltek nyelvtudást, mivel sem a fordítás, sem az iratrendezés nem volt lehetséges olvasás nélkül, az idegen nyelvű iratokhoz pedig kellett az idegen nyelv ismerete is.

[69] Az alperesnek az érvénytelenségi jogkövetkezményekkel kapcsolatos jogi okfejtése is alapvetően téves, erre vonatkozóan az ítélet a jogszabályhelyeket és a perben releváns joggyakorlatot is helyesen alkalmazta. Visszautalt az ítéletben foglaltakra.

[70] Kifejtette továbbá, hogy az alperes a jogviszony megszüntetésének jogellenessége körében a per folyamán semmilyen érdemi indítványt nem tett, sem a jogalap, sem az összecszerűség tekintetében. A megszüntető nyilatkozat tekintetében az Mt. 78. § szerinti körülmények nyertek bizonyítást, így a közfoglalkoztatotti jogviszony érvényessége esetén is jogellenes volt, annak jogkövetkezményeit alperes viselni köteles.

[71] A perköltség összege tekintetében előadta, hogy az elsőfokú eljárással kapcsolatos munkaórák részletesebb kifejtését mellőzi, az iratok száma már önmagában is igazolja az ügyben kifejtett terjedelmes ügyvédi munkát. A perben előterjesztett iratok mennyisége, a tárgyalásokon töltött időt, a felkészülési időt figyelembe véve a 200 000 forint összegű ügyvédi munkadíj még egy ilyen pertárgyértékű ügyben sem eltúlzott, sőt, igen kedvezőnek mondható, különösen, hogy a per a munkajog nem magától értetődő kérdését, a jogellenes

megszüntetés jogkövetkezményeit, illetőleg az érvénytelenség (jog)következményeit is érinti. A perben egyetlen tanúbizonyítási indítványt sem tett. A tanúk meghallgatására azért nem kerülhetett sor egy tárgyaláson, mert az alperes által indítványozott tanú2 távmeghallgatása miatt a technikai feltételek ezt indokolták, és emiatt a tárgyalás is elhalasztásra került. A 2021. november 18-i tárgyalás elhalasztását alperes elmulasztotta határidőben kérni, és arra azért került sor, mert igyekezett az alperesi képviselő személyes ügyéhez is kollegiálisan hozzáállni, és hozzájárult a közös kérelemre történő elhalasztáshoz. A perben előterjesztett keresetváltoztatások – amellet, hogy perrendtartásszerűek voltak – egyszer sem eredményezték a per elhúzódását, vagy a tárgyalás elhalasztását. Hivatkozott a Kúria BH1993. 52. számú és a Fővárosi Törvényszék 43.Pf. 630.188/2022/6. számú határozatában foglaltakra.

[72] Az alperes fellebbezését az ítéltábla a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el és azt érdemben megalapozatlannak találta.

[73] Az ítéltábla a Pp. 379. §-ában és 380. §-ában meghatározott, az elsőfokú bíróság ítéletének kötelező hatályon kívül helyezésére okot adó körülményt nem észlelt és ilyenre az alperes sem hivatkozott, így a fellebbezést a Pp. 383. § (1) bekezdése alapján érdemben vizsgálta.

[74] Az elsőfokú bíróság a tényállást a Pp. 279. § (1) bekezdése alapján a bizonyítékoknak és egyéb peradatoknak az egybevetésével, azok egyenként, valamint összességében történő értékelésével helyesen állapította meg, abból helytálló jogkövetkeztetéseket vont le.

[75] Az ítéltábla az alperes fellebbezése alapján elsődlegesen azt vizsgálta, hogy a felperes a jogviszonyának fennállása alatt ténylegesen milyen feladatokat végzett az alperesnél. Ezzel összefüggésben a következő megállapításokra jutott.

[76] Azzal az alperesi állásponttal egyetért az ítéltábla, hogy alapvetően a foglalkoztatás jogviszonyra irányuló szerződésben (akár munka-, akár közfoglalkoztatási szerződés) rögzített munkakör az irányadó elsődlegesen annak megállapítása során, hogy az adott dolgozó milyen feladatokat kell, hogy elláson és hogy milyen munkakörre jött létre a jogviszony. Azonban téves az az alperesi álláspont, hogy a munkaköri leírás nem melléklete a szerződésnek, és így nem abból vezethető le, hogy a felek kölcsönösen egybehangzó akarata milyen munkakörre irányult. A munkaköri leírás ugyanis az az okirat, melyet a munkáltató köteles kiállítani, ráadásul egyoldalúan, a munkaszerződésben, vagy a közfoglalkoztatási szerződésben meghatározott munkakörhöz kapcsolódó tartalommal, melyben részletezi annak tartalmát, a munkavállaló vagy közfoglalkoztatott kötelezettségeit. Éppen ez az az okirat, mely iránymutatásul szolgál arra, hogy ténylegesen a foglalkoztatottnak milyen munkafeladatokat kell ellátnia, így amennyiben az érintett a munkaköri leírásában írtaknak megfelelő munkafeladatokat látott el, akkor a jogviszonyának tényleges tartalmát is meg lehet az alapján állapítani. Az ítéltábla ezért osztotta az elsőfokú bíróság azon jogi álláspontját, hogy a felperes által ellátandó tevékenységeket és azok jellegét részben ennek alapulvételével bírálta el.

[77] Az elsőfokú bíróság egyebekben az Ltv., az alperesi SZMSZ, az okiratok és a tanúvallomások alapján helytállóan értékelte a felperes által ellátott feladatokat akként, hogy a felperes ténylegesen az alperes alapfeladatai közé tartozó, segédlevéltárosi részfeladatokat látott el a munkaidejének egy jelentős részében. Az ezzel ellentétes alperesi érvelés ellentmondásban állt a perben meghallgatott tanúk vallomásával is. Teljes bizonyossággal megállapítható volt az, hogy a felperes rendszeresen végzett az alperes alaptevékenységébe tartozó feladatokat, így a levéltári anyag nyilvántartása, kezelése, az irattári anyag feldolgozása, az irattári anyagból tartalmi kivonat készítése, többek között úgynevezett regeszta készítés, mely tájékoztatást ad a levéltári anyag fő jellemzőiről, illetve archontológiát is készített.

[78] Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok egybevetésével helytállóan állapította meg azt is, hogy a felperes az alperesi foglalkoztatás során a többi közfoglalkoztatotthoz képest más munkaköri feladatokat kellett, hogy ellásson. A fentiekkel összefüggésben rámutat arra az ítéltábla, hogy a közfoglalkoztatotti szerződésben meghatározott munkakörből eltérő munkakörben való foglalkoztatás megállapíthatóságához elegendő annak a bizonyítása, hogy más munkakörbe tartozó részfeladatokat kellett a felperesnek ellátnia. Ehhez ugyanis nem szükséges a másik – jelen esetben segédlevéltáros – munkakörhöz tartozó valamennyi feladatot ellátni, ugyanis a munkakörök különbözősége okán az ellátandó feladatok jellegének is különbözőnek kellene lennie, így azok részbeni keveredése esetén az adott munkavállaló nyilvánvalóan már egy másik munkakörbe tartozó feladatot lát el. Más szóval – az alperesi állásponttal ellentétben – a felperes által ellátott segédlevéltárosi részfeladatok alapján is megállapítható volt az, hogy a felperes ténylegesen segédlevéltárosi munkát végzett.

[79] Alaptalannak tartotta az ítéltábla azt az alperesi hivatkozást is, hogy a felperes portaszolgálatot látott el, hiszen a fentebb kifejtettek alapján ez a körülmény nem zárta ki azt, hogy a felperes segédlevéltárosi munkát is végezzen. Megjegyzi azonban a bíróság, hogy az alperes a felperes azon érvelését nem vitatta, hogy a portaszolgálatot egyébként egy külsős cég végezte, így azt a felperes ténylegesen nem is láthatta volna el.

[80] Az ítéltábla egyetértett így az elsőfokú bíróságnak azzal a következtetésével, hogy mivel a felperes munkavégzése során részben az alperes által ellátott alapfeladatoknak megfelelő segédlevéltárosi feladatokat látott el, melyet közfoglalkoztatott nem végezhetett volna el, ezért a közfoglalkoztatási szerződés jogszabályba ütközött, ezáltal semmis és jogszerűen alkalmazta annak jogkövetkezményeit.

[81] A fordítási feladatok és az idegen nyelv, a latin használata tekintetében az ítéltábla egyetértett a felperes azon érvelésével, hogy épp az alperes által kiadott munkaköri leírás III. rész első pontja határozta meg munkaköri feladatként a latin nyelvű iratok fordítását, az iratokhoz segédletek készítését, ellenőrzését és digitalizálás előkészítését. Így nyilvánvalóan téves azon alperesi érvelés, hogy a fordítás ne lett volna elvárás a felperessel szemben. A perben meghallgatott tanúk vallomása alapján a felperes végzett fordítási feladatokat, melybe

az ítéltábla egyértelműen beleérti azt is, amikor a felperes összefoglaló iratot készített, vagy csak egyszerűen elolvasott egy olyan kéziratot, melyben latin kifejezések, vagy mondatok voltak, hiszen a latin nyelv ismerete nélkül azok tartalmát nem érthette volna meg, azaz használta a latin nyelv tudását.

[82] Az alperes vitatta azt is, hogy ezt a munkaidejének legalább az 50%-ában használta volna a felperes, azonban ezzel összefüggésben az ítéltábla azon az állásponton van, hogy a felperes által ellátott feladatok jellege, az általa kezelt iratok tartalmából, származásnak idejére tekintettel a napi munkavégzése során bármikor találkozhatott latin nyelvű szöveg tartalommal, melynek elolvasása szükséges volt a munkájának elvégzéséhez, így az idegennyelv használati pótlékhoz szükséges mértékű időtartam megállapítható volt.

[83] Az ítéltábla nem osztotta az alperes azon érvelését sem, hogy az ítéletben felsorolt feladatokon „túlmenően” kellett fordítási, iratismertetési, valamint kutatási feladatokat ellátnia a felperesnek, mivel azok csak külön felkérésre történtek, de nem a munkaköri feladatok ellátásán túlmenően – bár a munkajelentésben szerepeltek –, hanem kizárólag azon kívül látta el az ilyen feladatokat a felperes. Az alperes szerint a felperes kutatási, latin fordítási tevékenységet tanúl tanulmánykötetéhez végzett külön megbízásra. Ezzel összefüggésben épp az alperes ismerte el, hogy a munkáltatói jogkör gyakorlója volt az a személy, akitől a felperes fordítási, és kutatási feladatot kapott. Figyelemmel arra, hogy a munkáltatói jogkör gyakorlója az alkalmazottjával, felperessel végeztette el a publikálási tevékenységéhez kapcsolódó részfeladatokat javarészt munkaidőben, a körülményekre tekintettel aligha lehetett volna másként értékelni, mint munkáltató által a felperesnek adott utasítást a feladatok ellátására, különös tekintettel arra is, hogy ezt a munkajelentésben is szerepeltetni kellett. Ugyanakkor ettől függetlenül is megállapítható volt az, hogy a felperes segédlevéltárosi feladatokat látott el.

[84] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen amellet érvelt, hogy a peres felek között közfoglalkoztatotti jogviszony jött létre, és a felperes által ellátott feladatok is annak feleltek meg, így nem volt megállapítható más jogviszony. Az ítéltábla a már fentebb részletezettek alapján azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság helyesen értékelte a bizonyítékokat akként, hogy a felek között ténylegesen nem közfoglalkoztatási jogviszony jött létre, hanem a semmisségre tekintettel valójában kezdetben közalkalmazotti, majd munkaviszony. Ezért az alperesnek a fellebbezésének azon érvelései, melyek ezzel ellentétesek nem foghattak helyt.

[85] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság helytállóan marasztalta az alperest az elmaradt illetményből és munkabér-különbözetből álló kártérítés megfizetésére.

[86] A perköltséggel összefüggésben az ítéltábla egyetértett a fellebbezési ellenkérelemben írt felperesi érveléssel, miszerint a felperesi jogi képviselő által kifejtett munka időigényessége, a tárgyalások száma, a beadványok tartalma, a jogvita nehézsége és

összetettsége miatt az elsőfokú bíróság által megállapított perköltség egyáltalán nem volt eltúlzott.

[87] Az ítéltábla a fentiek alapján az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján – annak helyes indokai mellett – helybenhagyta.

[88] A perköltség felől az ítéltábla a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján rendelkezett és az alaptalanul fellebbező alperest a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés szerint marasztalta a felperes javára azzal, hogy a perköltség mértékét a kifejtett ügyvédi tevékenységgel arányban állónak találta.

[89] A másodfokú eljárás során az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (2) bekezdése és 46. § (1) bekezdése alapján 139 400 forint fellebbezési illeték merült fel, mely a Pp. 102. § (1) bekezdése és az Itv. 5. §-a alapján a pervesztes alperes helyett az állam terhén marad.

Debrecen, 2023. április 20.

Dr. Tass Edina s. k. a tanács elnöke, Dr. Bagjos Csaba s. k. előadó bíró,
Dr. Répássy Árpád s. k. bíró